

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **Státní zkušebna zemědělských, potravinářských a lesnických strojů, a. s.**, se sídlem v Praze 6, Třanovského 622/11, zastoupeného Mgr. Janem Arientem, advokátem se sídlem v Praze 3, Milešovská 2137/12, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, **za účasti:** 7000 s. r. o., se sídlem v Praze 1, Křemencova 1919/3, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2013 čj. MHMP 1082478/2013,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2013 čj. MHMP 1082478/2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 17 (dále jen „prvostupňový orgán“) čj. ÚMČP17 008672/2013/2 ze dne 7. 5. 2013 o zamítnutí jeho žádosti o obnovu řízení.

Žalobce zrekapituloval, že územním rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 27. 4. 2010 byla umístěna stavba „Autosalon 7000 Karlovarská ul., Praha – Řepy“. Týž orgán rozhodl rozhodnutím ze dne 10. 7. 2012 o prodloužení platnosti tohoto územního rozhodnutí. Žalobce uvedl, že byl ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu účastníkem obou

řízení, jejichž výsledkem byla shora uvedená rozhodnutí. O zahájení řízení však nebyl informován. O předchozím územním řízení se dozvěděl teprve v souvislosti s jednáním nařízeným v průběhu řízení o stavebním povolení. Proti výsledku územního řízení se žalobce bránil žádostí o obnovu řízení. Zde namítal vady řízení spočívající v tom, že nebyla respektována jeho práva jakožto účastníka řízení. Dále namítal, že územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s územním plánem. Plánovaná stavba bude zasahovat do pozemku žalobce a ovlivní možnost využívat pozemek pro jeho vlastní činnost.

K závěru žalovaného ohledně v odvolání namítaného nedostatku zveřejnění informace o stavebním záměru žalobce namítl, že fotografické přílohy, z nichž by vyplývalo, že žadatel svou povinnost informovat o záměru splnil, spis v době nahlížení provedeného žalobcem neobsahoval. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že územní řízení lze obnovit, pokud se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými. Podle žalobce je právě stavebníkem předklopená dokumentace nesprávná, tj. důkaz je nepravdivý.

Podle žalobce byl žalovaný povinen přihlídnout také k tomu, že v případě rozporu územního rozhodnutí s územním plánem nelze aplikovat právní úpravu o doručování veřejnou vyhláškou. Z ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“) vyplývá, že pouze v případě, že je dané území řešeno územním plánem a účastník může určitý způsob využití území předpokládat, lze územní rozhodnutí odpovídající územnímu plánu doručovat zjednodušeným způsobem. Územní rozhodnutí je však s územním plánem v rozporu. Pokud by žalobci bylo doručeno jednotlivě, mohl by uplatnit své námitky již v územním řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně namítl, že žaloba byla podána opožděně. K žalobním bodům uvedl, že důvody pro obnovu řízení podle ustanovení § 100 správního řádu nebyly dány. Žalobci bylo jako účastníku řízení doručováno oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou, tj. v souladu se zákonem. Práva účastníka řízení mohl žalobce uplatnit v územním řízení. V řízení o obnově mu proto nemohla práva účastníka být odňata. V dalším odkázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce podal žádost o obnovu obou shora uvedených řízení dne 22. 5. 2013. Žalobce ve své žádosti uvedl, že prvostupňový orgán porušil zákon, když zahájení územního řízení oznámil účastníkům veřejnou vyhláškou, ačkoli pro to nebyly splněny podmínky podle ustanovení § 144 správního řádu. Omezil tak žalobce v možnosti vyjádřit se k podkladům řízení. Nelze po žalobci žádat, aby sledoval všechna sdělení úřadu uveřejněná na úřední desce. V žádosti o obnovu žalobce také uplatnil věcné námitky proti záměru žadatele o vydání územního rozhodnutí, o němž se vedlo řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal. Žalobce zde namítl, že na pozemku sousedícím se záměrem je realizována povolená stavba zkušební dráhy, kterou žalobce jako subjekt pověřený Ministerstvem zemědělství využívá k provádění zkoušek zemědělských a lesnických traktorů. Umístění předmětné stavby má negativní vliv na využívání zkušební dráhy, znehodnocuje ji a ohrožuje plnění mezinárodních závazků České republiky vůči OECD a EU. Podle žalobce nebyl v územním řízení úplně zjištěn skutkový stav. Správní orgán také podle žalobce nesprávně posoudil míru využití území stanovenou územním plánem. Dále namítl, že umístění stavby bylo navrhováno v požárně nebezpečném prostoru.

Dne 7. 6. 2013 vydal Úřad městské části Praha 17 rozhodnutí. V prvním výroku zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci umístění stavby "Autosalon 7000 Karlovarská ul., Praha - Řepy" vedené pod spisovou značkou S-ÚMČP17 014857/2009. Druhým výrokem zamítl žádost žalobkyně o obnovu řízení vedeného pod spisovou značkou S-ÚMČP17 014266/2012/Vys/Ja ve věci prodloužení platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby "Autosalon 7000 Karlovarská ul., Praha - Řepy".

Prvostupňový správní orgán zamítnutí žádosti o obnovu řízení odůvodnil tím, že obnova řízení je určena toliko k nápravě skutkových nesprávností, nikoli k odstranění nezákonného postupu v řízení. Nejprve je správní orgán povinen posoudit, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy, a teprve jsou-li splněny, zkoumá v obnoveném řízení, zda může rozhodovat ve věci znovu a zohlednit tak námitky žadatele o obnovu. Žalobce odůvodnil žádost o obnovu řízení tím, že v daném případě nemělo být doručováno veřejnou vyhláškou, neboť se nejednalo o řízení s velkým počtem účastníků. Předmětná územní řízení proběhla podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. Podle této právní úpravy platilo, že byl-li v území vydán regulační nebo územní plán, doručovalo se v případě oznámení o zahájení řízení (§ 87 odst. 1) a vydání rozhodnutí ve věci (§ 92 odst. 3) účastníkům řízení vymezeným v ustanovení § 85 odst. 1 stavebního zákona jednotlivě a účastníkům uvedeným v druhém odstavci téhož ustanovení veřejnou vyhláškou. V daném území byl vydán územní plán a žalobce byl účastníkem vymezeným v ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Prvostupňový orgán je proto toho názoru, že postupoval v souladu se zákonem a žalobce nebyl na svých právech zkrácen. Žalobce mohl uplatnit své námitky v odvolání proti územnímu rozhodnutí, resp. proti rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Podmínky pro povolení obnovy řízení tedy nebyly splněny.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že tvrzení uplatněná v žádosti o obnovu řízení jsou nové skutečnosti, které nemohl uplatnit v předešlých řízeních. Tvrdil, že navrhovaná stavba přímo zasahuje do pozemku v jeho vlastnictví, nezachovává žádný odstup od zkušební dráhy stojící na jeho pozemku, dále že navrhovaná stavba neodpovídá charakteru území a že žadatel nemá projednány vztahy k pozemkům dotčeným stavbou. Žalobce připustil, že správní orgán prvního stupně při doručování veřejnou vyhláškou sice postupoval v souladu se stavebním zákonem, ale fakticky zabránil uplatnění připomínek a námitek účastníků řízení a způsobil, že nemohly být zjištěny všechny okolnosti významné pro ochranu veřejného zájmu. Dále žalobce namítl, že ze spisu nevyplývá, že by byla splněna povinnost vyvěsit informaci o záměru ve smyslu ustanovení § 87 odst. 2 stavebního zákona na veřejně přístupném místě.

Dne 20. 9. 2013 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl, že podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu lze obnovit řízení ukončené pravomocným rozhodnutím za předpokladu, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Předmětné řízení o umístění stavby je řízením o žádosti. Rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno v rozsahu žádosti a projednané dokumentace pro územní řízení. Napadeným územním rozhodnutím nebyla umístěna stavba na pozemku odvolatele. Pokud zasahuje stavba podle projektové dokumentace pro stavební řízení na pozemek ve vlastnictví odvolatele, jedná se o vadu této dokumentace, která musí být odstraněna ve stavebním řízení. Rovněž tak výškové určení stavby ve stavební projektové dokumentaci musí odpovídat podmínkám územního rozhodnutí. Není-li tomu tak, stavební

úřad takový nesoulad řeší ve stavebním řízení. Ostatní odvolací námitky, tj. odstup od zkušební dráhy a soulad s územním plánem nejsou novými skutečnostmi a mohly být uplatněny v územním řízení. Podle ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo důvod obnovy mohl uplatnit v odvolacím řízení.

K odvolací námitce, podle níž nelze ze spisu zjistit, zda byla splněna povinnost umístit informaci o záměru na veřejně přístupném místě, žalovaný uvedl, že ve správním spise stavebního úřadu je založen dopis žadatele ze dne 16. 3. 2010 s přílohami fotografií, které dokazují zveřejnění informace o záměru na oplocení pozemku č. parc. 393/16 v k. ú. Řepy při ulici Karlovarská. Důvody pro povolení obnovy řízení nebyly podle žalovaného naplněny a rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo vydáno v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce brojil proti tomu, že správní orgány obou stupňů nepřihlédly ke skutečnosti, že v daném případě nelze aplikovat ustanovení stavebního zákona, podle nichž se účastníkům vymezeným v ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona doručuje veřejnou vyhláškou, neboť je předmětné územní rozhodnutí v rozporu s územním plánem. Žalobce z tohoto ustanovení dovozuje, že mu mělo být doručováno jednotlivě. Vzhledem k tomu, že tak správní orgán neučinil, byly podle žalobce podmínky pro povolení obnovy řízení splněny, neboť v důsledku tohoto pochybení své námitky nemohl v řízení uplatnit.

Městský soud tuto námitku důvodnou neshledal. Při posouzení důvodnosti této námítky soud vyšel z ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“) ve znění účinném do 31. 12. 2012, který upravuje, že je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se oznámení o zahájení územního řízení účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou. Na žalobce, který je vlastníkem sousedních pozemků, je nutno nahlížet jako na účastníka řízení podle ustanovení § 85 odst. 2, který pod písmenem b) stanovuje, že účastníky územního řízení jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Ze shora citovaného ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona vyplývá jednoznačný požadavek, aby bylo v řízení, které se týká území, kde byl vydán územní plán, účastníkům uvedeným v ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona – tj. rovněž žalobci jakožto vlastníkově sousedního pozemku – doručeno oznámení o zahájení územního řízení formou veřejné vyhlášky. V projednávané věci není mezi účastníky sporné, že v dotčeném území byl územní plán vydán. To je patrné i z žalobní námítky, ve které sám žalobce namítá rozpor

vydaného územního rozhodnutí s územním plánem. Skutečnost, že žalobce v návrhu na obnovu řízení namítal rozpor navrhovaného záměru (posléze povoleného územním rozhodnutím) s územním plánem nemůže odůvodňovat postup, při němž by správní orgán zcela ignoroval požadavek zákona, doručovat účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou. Jednal by tak v příkrém rozporu s gramatickým výkladem tohoto ustanovení a navíc by tímto postupem rozšiřoval nad rámec zákona procesní práva jednoho účastníka územního řízení oproti ostatním účastníkům řízení uplatňujícím vůči záměru odlišné námitky. Z uvedeného vyplývá, že v předmětném územním řízení postupoval správní orgán zcela v souladu se zákonem, když zahájení územního řízení oznámil žalobci veřejnou vyhláškou. Správnímu orgánu nelze nic vytknout, ani pokud stejným způsobem – tj. veřejnou vyhláškou - oznámil vydání územního rozhodnutí, neboť i tento postup shledal v souladu se zákonem, konkrétně s ustanovením § 92 odst. 3 stavebního zákona, ve znění platném do 31. 12. 2012. I toto ustanovení totiž váže způsob doručení územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou na skutečnost, že je v území vydán územní nebo regulační plán, když podmínka vydání územního plánu byla v tomto případě prokazatelně splněna.

Soud proto dospěl k závěru, že žalobci bylo v rámci územního řízení řádně doručováno a byl tedy zákonným způsobem o probíhající řízení informován. Proto nelze dospět k závěru, že by byl zkrácen na svých právech tím, že by mu byla odňata možnost v tomto řízení svá práva uplatnit. Naopak z obsahu správního spisu je patrné, že tuto možnost měl, ale nevyužil ji. Námitka je proto nedůvodná.

Žalobce se dále dovolával porušení zásady zaktovené v ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, když namítal, že dokumentace předložená správnímu orgánu stavebníkem byla nesprávná, a tudíž je třeba na ni nahlížet jako na důkaz, který se později ukázal být nepravdivým.

Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) platí, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

K žalobcově velmi obecně vznesené námitce považuje soud za nutné zdůraznit, že ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu může být nepravdivým důkazem shledán vždy jen takový důkaz, který byl proveden v předešlém řízení, jehož obnovy se žadatel domáhá, a který se až po pravomocném skončení řízení ukáže být nepravdivým. Z žalobcových tvrzení však vůbec není patrné, jakou dokumentaci pro účely kterého řízení má na mysli. Z žaloby není ani zřejmé, v čem žalobce spatřuje nepravdivost provedeného důkazu, resp. nijak nespecifikoval, proč má být dokumentace nesprávná, ani okolnosti za kterých měla tato nesprávnost vyjít najevo. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního ale musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Z toho vyplývá, že žalobce je povinen srozumitelně vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Žalobce v daném případě vymezil žalobní bod velmi obecně a

neúplně. Nesplnil tak požadavky kladené zákonem na obsahové náležitosti žaloby (k tomu srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58). Žalobní námitka je proto neprojednatelná.

Žalobní námitce, v níž žalobce rozporoval závěr žalovaného stran dokladů o splnění povinnosti žadatele vyvěsit informaci o záměru, soud rovněž nemohl přisvědčit. Žalobce zde toliko tvrdí, že v době, kdy nahlížel do spisu, zde nebyl založen důkaz o tom, že byla splněna povinnost informovat o stavebním záměru vyvěšením na veřejně přístupném místě. K tvrzení, že tyto podklady ve spise dříve chyběly, však žalobce žádné důkazy nenavrhne. Sama skutečnost, že o splnění této povinnosti vyplývající z ustanovení § 87 odst. 2 stavebního zákona rozhodnutí prvostupňového orgánu nijak nehovoří, nemůže takové tvrzení prokázat. Z ustanovení § 52 odst. 1 soudního řádu správního přitom vyplývá, že je to zejména žalobce, který je povinen na podporu svých tvrzení označit odpovídající důkazy. Soud zjistil, že spisová dokumentace obsahuje fotografické přílohy, z nichž je patrné, že uvedená povinnost byla žadatelem splněna. Totéž konstatoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce s tímto závěrem žalovaného sice nesouhlasí, ale ani jej nijak nezpochybňuje. Nelze přehlédnout, že žalobce ve svém žalobním tvrzení ani neuvádí, jaký vliv by tento jím tvrzený nedostatek mohl mít na zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. neuvedl, zda vůbec a proč způsobuje tvrzená vada nezákonnost rozhodnutí.

Za takto zjištěného stavu proto soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného netrpí žalobcem tvrzenými vadami ani jinými vadami, ke kterým by soud musel přihlídnout i bez návrhu (ust. § 76 odst. 2 s.ř.s.) a v prvním výroku tohoto rozsudku proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné prokazatelné náklady nedoložil a nepožadoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. února 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu